

หัวข้อ: “เราจะลุกขึ้นสู้ เราจะยอมสู้ตาย” ตำนานการต่อสู้ของกรรมกรหญิงโรงงานฮาร่า ผู้ปิดโรงงานอันเป็นธรรม แล้วเปิดโรงงานอันเป็นธรรม

เผยแพร่ผ่านเพจเฟซบุ๊ก บันทึก 6 ตุลา

วันที่: 30 กันยายน 2564 เวลา 10:30 น.

< Link: <https://www.facebook.com/1204453389613480/posts/4599840030074782/?d=n> >

จากการนัดหยุดงานทั้งหมด 1,232 ครั้งในช่วงปี 2516-2519 คงไม่มีครั้งไหนเป็นที่กล่าวขานเท่าการนัดหยุดงาน เพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมของกรรมกรหญิงโรงงานฮาร่า ซึ่งยืดเยื้อยาวนานตั้งแต่เดือนตุลาคม 2518 ไปจนถึงเดือนมีนาคม 2519 โดยที่พวกเธอไม่หวั่นเกรงอันตรายที่เข้ามาแม้แต่น้อย

โรงงานฮาร่าคือโรงงานเย็บเสื้อผ้าและกางเกงยีนส์ชื่อดังของนายทุนชาวไต้หวันที่ตั้งขึ้นครั้งแรก ณ ตรอกวัดไผ่เงิน ก่อนขยายโรงงานไปยังที่ต่างๆ ทั้งในและนอกประเทศ เพราะได้กำไรจากยอดขายที่สูง สวนทางกับต้นทุนที่ต่ำ ซึ่งมาจากการจ่ายค่าแรงกรรมกรต่ำกว่าค่าแรงขั้นต่ำที่รัฐบาลกำหนดไว้ และไม่มีสวัสดิการใดๆ ให้กรรมกร

“คนงาน 200 คน แต่มีห้องน้ำอยู่ห้องเดียว น้ำดื่มก็ไม่มี สวัสดิการก็ไม่มี ตูยาก็ไม่มี...เวลาเข็มตำมือคนงานก็ต้องรักษาตัวเอง เขาบอกเอาน้ำมันจักรหยอดก็หาย ดีกว่ายาแดงอีก” กรรมการหญิงในภาพยนตร์สารคดีการต่อสู้ที่ถ้ำท่าไม้ โดยจอห์น อิงภากรณ์ และคณาจารย์อีก 3 ท่านเล่า

#เปิดศึกกับความอยุติธรรม

● เดือนมีนาคม 2518 โรงงานฮาร์วได้กำไรมากจนเปิดโรงงานตัดเย็บขึ้นอีกแห่งที่ตำบลอ้อมใหญ่ จังหวัดนครปฐม และมีการปิดกรรมกรที่ตรอกวัดไผ่เงินให้ย้ายไปทำงานที่ตำบลอ้อมใหญ่เพื่อลดค่าแรง

● ปลายเดือนกันยายน 2518 การเจรจาต่อรองระหว่างนายทุนและกรรมกรจึงเริ่มรุนแรงขึ้น ประกอบกับคนงานที่อ้อมใหญ่โดนโกงค่าแรง 7 คน แถมยังถูกไล่ออก แม้ตั้งตัวแทนมาช่วยเจรจาก็ไม่เป็นผล

● 4 ตุลาคม 2518 กรรมกรโรงงานฮาร์วทั้ง 2 แห่งซึ่งมีขอเกียง แซ่ฉั่ว และนิยม ชันโท เป็นแกนนำ ได้ยื่นข้อเสนอ 10 ข้อให้กับนายจ้าง

“ข้อเรียกร้องของเราก็ไม่มีอะไรมาก อย่างเช่น โบนัส ค่าครองชีพ มันเป็นเรื่องสำคัญของการทำงาน” นิยมยืนยัน

#เปลี่ยนความทุกข์ยากเป็นความสามัคคี

● แม้กรรมกรจะมองว่าข้อเรียกร้อง 10 ข้อนั้นไม่ได้มากเกินไป แต่ 5 วันต่อมากรรมกรหญิงที่ตรอกวัดไผ่เงินกลับถูกอันธพาลรุมทำร้ายโดยไร้ความช่วยเหลือจากตำรวจห้องที่ แม้เจรจากันที่กรมแรงงานแล้วแต่วันที่ 13 ตุลาคม 2518 แกนนำกรรมกรกลับถูกลอยแพ

● วันที่ 18 ตุลาคม 2518 หลังคนงานรับเงินจากนายจ้างเรียบร้อยแล้ว การเข้ายึดโรงงานที่ตรอกวัดไผ่เงินจึงเกิดขึ้น ระหว่างนั้นนายทุนก็ปล่อยข่าวลือให้ร้ายกรรมกรและส่งนายมาชมชู่อยู่ตลอด ส่วนกรรมกรโรงงานที่อ้อมใหญ่นั้นถูกลอยแพในที่สุด

● เมื่อไร้เงินเยียวยากว่า 2 เดือน ในวันที่ 21 ธันวาคม 2518 กรรมกรที่เหลือ 70 กว่าชีวิตจึงหันมาก่อตั้งโรงงาน “สามัคคีกรรมกร” และมีการขายหุ้นให้ประชาชนทั้งหมด 300 กว่าหุ้น หุ้นละ 20 บาท เพื่อซื้อวัสดุอุปกรณ์มาผลิตเสื้อผ้าและกางเกงยีนส์ลายค้อน-เคียว และนำไปขายให้ประชาชนในราคาถูกที่หน้าหอประชุมใหญ่

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทุกวันอาทิตย์ โดยมี มด-วนิดา ตันติวิทยาพิทักษ์ นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นผู้สนับสนุนคนสำคัญ และมีประชาชนนับพันร่วมให้กำลังใจ

“เราไม่ได้ต่อสู้อย่างโดดเดี่ยว แต่มีมวลชนและประชาชนที่รักความเป็นธรรมคอยช่วยเหลือเราอยู่เสมอ ถึงยังไงเราก็จะต่อสู้จนถึงที่สุดไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเรา เพื่อเป็นแนวทางการต่อสู้ของกรรมกรต่อไปข้างหน้าด้วย” นิยมบอก

#ปราบหวังอันอุดมคติ

● โรงงานสามัคคีกรรมกรของพวกเธอคู่ไปได้สวย เพราะได้ค่าแรงมากกว่าที่นายจ้างให้ถึง 2 เท่า แถมยังมีอาหารการกิน 3 มื้อต่อวัน มีโซนห้องสมุดและมีการจัดกิจกรรมอัปเดตข่าวสารบ้านเมืองเสมอ แต่งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา เพราะในวันที่ 13 มีนาคม 2519 กรรมกรและนักศึกษาทั้งหมด 42 คนถูกจับหลังขอเจรจากับ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช นายกรัฐมนตรีในขณะนั้น ว่าคำสั่งจับคนในโรงงานนั้นเป็นความจริงหรือไม่

● นอกจากนั้น ตำรวจยังรวมกำลังเข้าจับกรรมกรที่โรงงานเพิ่ม แต่เพราะวันนั้นเป็นวันฉลองครบรอบ 5 เดือนของโรงงานสามัคคีกรรมกร จึงมีประชาชนจำนวนมากมาร่วมพิธี ตำรวจจึงไม่กล้าใช้ความรุนแรง

● ต่อมาในวันที่ 17 มีนาคม 2519 กลุ่มคนที่ถูกจับก็ได้รับการประกันตัวและได้ตั้งทนายขึ้นเพื่อเจรจาข้อตกลงระหว่าง 2 ฝ่ายอีกครั้ง

● อย่างไรก็ตาม ความยุติธรรมดูเหมือนจะไม่เข้าข้างพวกเธอเท่าที่ควร เพราะจอน อึ้งภากรณ์ กล่าวในงานวันหนึ่ง บ้าน ครั้งที่ 8 เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2558 ว่า “หลังเหตุการณ์ 6 ตุลาฯ กรรมกรบางส่วนก็เข้าป่ากับนิสิตนักศึกษา อีกส่วนหนึ่ง เช่น คุณชอเกียง เข้าใจว่าเขาไปทำกิจการเล็กๆ ของเขาเองที่บ้าน และคนงานบางส่วนก็กลับมาเย็บผ้าเหมือนกัน แต่ว่ายังไงก็ไม่ได้กลับไปทำงานที่โรงงานเดิม”

#ปลุกความแพ้วายเป็นฝันครั้งใหม่

แม้การต่อสู้ของกรรมกรหญิงโรงงานฮาร์วาจะไม่ได้ได้รับความเป็นธรรม แต่ก็ถือเป็นหลักฐานสำคัญของชนชั้นกรรมกรที่ไม่ยอมถูกกดขี่จากนายทุนและโครงสร้างรัฐที่บิดเบี้ยวอีกต่อไป เป็นแรงผลักดันให้กรรมกรโรงงานอื่นๆ ถูกรื้อฟื้นออกมาต่อสู้จนได้รับความยุติธรรมมากถึง 2 แห่ง ทั้งยังเป็นแรงบันดาลใจให้คนรุ่นต่อมากล้าเรียกร้องต่อความยุติธรรมอยู่เสมอ

.
อย่างการเป็นแรงบันดาลใจให้อโนชา สุวิชากรพงศ์ ผู้กำกับภาพยนตร์ “ดาวคะนอง” นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์สั้น
นาม “ใจ” เป็นหนึ่งในเหตุผลของการสร้างพื้นที่บันทึกเหตุการณ์ 6 ตุลาฯ แห่งนี้ไว้ และที่สำคัญยังอาจเป็นแรงใจ
ให้ “คนรุ่นเรา” แปรเปลี่ยนความคับแค้นที่ “คนรุ่นเธอ” ได้รับเป็นพลังผลักดันให้เกิดความยุติธรรมอย่างแท้จริง
เช่นที่พวกเธอยืนยันในตอนจบของสารคดีว่า

.
“ความคับแค้นครั้งนี้ จงแปรเปลี่ยนเป็นพลัง ให้กล้าแกร่งดุจดั่งพายุโหม เราจะลุกขึ้นสู้ เราจะยอมสู้ตาย แม้ชีวาจะ
วายเราก็จะพลี”

.
#5ตุลาตะวันออกจะมาเมื่อฟ้าสาง

#รวมกันเราสู้ #เราจะลุกขึ้นสู้ #เราจะยอมสู้ตาย

อ้างอิง

bbc.com/thai/thailand-42270293

doct6.com/learn-about/how/chapter-2/2-2/2-2-1

fapot.or.th/main/information/article/view/266

socanth.tu.ac.th/wp-content/uploads/2014/05/JSA-31-1-student-essay.pdf

the101.world/wanida-tantiwittayapitak

youtube.com/watch?v=XJYLTg2AlYA